

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 6399/2019
17.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Боровић Марјановић адвокат из ..., против туженог Министарства правде Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о захтеву Вишег суда у Београду за делегацију другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету, у седници већа одржаној 17.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев Вишег суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овом спору.

Образложење

Тужба у овом спору ради накнаде штете поднета је Вишем суду у Београду 20.09.2019. године.

Виши суд у Београду је поднео захтев да Врховни касациони суд одреди други стварно надлежан суд за поступање по поднетој тужби, у којем је навео да тужилац накнаду нематеријалне штете потражује од Републике Србије због незаконитог поступања Вишег суда у Београду, чијим је решењем тужиоцу, као окривљеном, одређен притвор, а кривични поступак против њега накнадно обустављен.

Одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења, налазећи да исти није основан.

Према одредби члана 62. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежан суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Према ставу 7. истог члана о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Сагласно цитираној законској одредби, од стране највишег суда може се одредити други стварно надлежан суд у случају када суд који је по закону месно и стварно надлежан није у могућности да поступа у конкретном предмету (нужна делегација). Највиши суд тако може одлучити и ако није сврсисходно да у том

предмету поступа суд пред којим је месна и стварна надлежност заснована (сврсисходна делегација).

У конкретном случају не постоје околности из којих произлази да би се поступак у овом спору лакше спровео пред другим стварно надлежним судом. Поступање истог суда у кривичном поступку и одређивање притвора тужиоцу не представља оправдани разлог за делегацију надлежности, како то сматра првостепени суд, јер обустава кривичног поступка не значи да је кривични суд незаконито и неправилно поступао када је окривљеном одредио притвор, а право тужиоца на накнаду штете у овом случају засновано је на одредби чл. 584. ст. 1. тачка 1. Закона о кривичном поступку као лица које је било неосновано лишено слободе.

Председник већа-судија

Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Марина Антонић